

af Glücksborgs Sønner, at de ere Sønner af en hæderlig Fader; men det vedkommer ikke deres Ret. Din Prinds Christian end ikke var en Prinds af Slesvig-Holsteen-Sønderborg-Glücksborg, men om han var en Prinds af et hvilket som helst andet Huus, saa vilde deres Ret dog være den samme, og ligeledes den Forpligtelse, hvormed de overtage Kronen. Vi skulle sørge for, at den nye Kongestamme indtræder, med Udelukkelse af enhver Slesvig-Holsteensk Tanke; og denne Tanke er tilstede, saasnart vi sige, at nu arves det hele Rige som et Complex af enkelte Lande, der ikke fastholdes ved nogen ældre Ret, men kun ved en ny Beslutning af de udenrigste Magter; thi ligeoverfor en saadan Beslutning vinder Paastanden om en særlig Ret, der afveeg fra Kongelovens, ny Styrke. Det gjælder om ikke at fornægte vor egen Fortid; men vi fornægter den i det Dieblit, vi give Anledning til at troe, at den danske Kronens tidligere Ret var saa svag, at den behøvede at erstattes af en ny. Vi skulle holde paa, at den gamle Grundvold var god og sikker, saa at vi paa den kunne opføre, ikke et nyt Huus, men træffe en liden Forandring i det Huus, som nu allerede er opført. Vi mene altsaa, at Arvefølgens Forandring skal ske saaledes, at Prinds Christians Sønner og det mandlige Afkom fra dem skulle indtræde ifølge den ved Kongeloven paa dem henlede Ret. De indtræde ved en cognatist Begyndelse (Hør!); men saasnart de ere komne paa Thronen, ophører den cognatistiske Ret. Dette have vi udtrykt med Ordet „videre.“ Fra den cognatistiske Begyndelse, som Prinds Christians Sønner udløse fra deres Moder, fra den skal nedstige en Række, som kun bliver agnatistisk; kun deres Agnater ville kunne herske. Det er den Indrømmelse, vi gjøre Europa, navnlig Rusland. Det er, hvad Warschauerprotocollen ligefrem og aabenbart har havt til Hensigt. Den vil bringe Arveretten hen paa det efter Forholdene beleilige Punkt; den vil ikke skabe en ny Arveret, men den vil bortskjære en Deel af den gamle, den cognatistiske. Vi ville altsaa ikke Ophævelsen af Kongeloven i det Hele, men vi ville, hvad ogsaa tidligere af Ministeriet er blevet udtalt,

en Modification, en stor og betydelig Modification, men dog kun en Modification.

Jeg har udviklet den Tanke, der ligger til Grund for vort Forslag. Der er dertil stillet endeel Vædringsforslag.

Jeg skal ikke gaae ind paa at omtale disse, førend de ere udviklede af de Herrer, som have stillet dem; kun eet skal jeg sige nævne som et, vi sige og uden videre gaae ind paa, da det er en noagtigere Redaction, det nemlig, som er stillet under Nr. 7 af en æret Landsthingsmand. Jeg vil kun i Almindelighed bemærke med Hensyn til disse Vædringsforslag, at der paa den ene Side er eet af dem, der vilde føre vort Forslag over i en anden Leir, og som, ved at bortskjære et Stykke af vort Hovedforslag, vil opnaae, hvad vi ikke ville: en Forkastelse af den ene Bestanddeel af det fgl. Budskab, nemlig Ophævelsen af den fremtidige cognatistiske Arvefølge efter Kongeloven. Derpaa kunne vi naturligtvis ikke gaae ind. Paa den anden Side er der Vædringsforslag, ved hvilke der er Spørgsmaal om, om de ikke saaledes svække det, vi søge at opnaae, at vi, hvis de vedtages, maae frasælde vort Forslag; og i dette Tilfælde opstaaer jo for os Spørgsmaalet, til hvilken Leir vi da skulle slutte os, om til dem, der ubetinget sige Ja, eller til dem, der sige Nei. Jeg for min Deel skal gaae saa langt, som det er muligt at gaae imøde, men der kommer dog et Punkt, hvor jeg troer, at det ikke længer er mig muligt. Spørges der da, om man vil paatage sig det store Ansvar ved et Nei, vil jeg foreløbig svare, at der ikke blot er et Ansvar ved at sige Nei, men ogsaa ved at sige Ja (Hør!). Vi ville ikke paatage os Ansvar for at byde Ministeriet, hvad det erklærer og vi selv ansee for umuligt at gennemføre, men vi ville heller ikke, i det ringeste ikke jeg, — Andre kunne maaskee opfatte Forholdet anderledes, — jeg vil ikke vige tilbage for det Ansvar at komme i Conflict med Ministeriet, naar jeg antager, at Ministeriet uden fuld Grund foranlediger Conflicten (Hør!). Jeg troer, at Hovedsagen paa en eller anden Maade tilsidt vil komme istand, men jeg vil ikke byde min Haand til, at det skeer paa en Maade, som jeg